

KULTURNO PROPAGANDNI KOMPLET BR. 155, GOD. X, BEOGRAD, UTORAK, 20. JANUAR 2015.

Redakcija: Miloš Živanović, Saša Čirić; Font Mechanical: Marko Milanković; E-mail: beton@danas.rs, redakcija@elektrobeton.net; www.elektrobeton.net; Sledeci broj izlazi 17. februara

MIXER

Piše: Mirnes Sokolović

TRADICIJA – PREDEO SLIKAN REKONSTRUKCIJOM

Srpska književnost je izgleda u nekoj fazi rekonstrukcije. Po raznim katedrama profesori, doktori, docenti i asistenti su u međuvremenu izučili različite teorije i sada se taj koncept nacionalne književnosti mora malo osavremeniti. Pretenzije su ogromne, što je valjda normalno u akademskim poduhvatima. Profesor Sava Damjanov, naprimjer, u svojoj knjizi *Nova čitanja tradicije* (Službeni glasnik, 2012.) želi sagledati čitavu srpsku književnost tako da ona korespondira sa nečim što naziva „civilizacijski izazovi epohe“. I Slobodan Vladušić je ulagao velike napore da dokaže kako nacionalna književnost može biti ključ otpora tzv. Megalopolisu koji osvaja sve. Milo Lompar je u *Duhu samoporicanja*, takođe, osmislio sistem kako provjeriti kojoj književnosti pripada neki autor: i dosljedno ga primjenjivao svaki put kad je trebalo dokazati da Ivo Andrić pripada srpskoj književnosti. Tako se inače ruši eurounijski titoizam.

AVANGARDNA FRIZURA BUNTOVNOG PROFESORA

Sava Damjanov je, među profesorima, zanimljiv prije svega po svome avangardnom imidžu. Neki bi rekli da je on postmodernista, vjerovatno i jeste. On će napisati da ga u srpskoj književnosti interesuju jezički eksperimentalna dela, žanrovske neizdiferencirane fenomeni, marginalizovane vrste, u kontekstu jedne nelinearne, interaktivne i hipertekstualne književnosti, nasuprot tradicionalnog kanona i literarnih kliseja. Kritikujući s te pozicije istoriju srpske književnosti Jovana Deretića, on će primjetiti da se pripisivanjem nefikcionalnosti i istoričnosti srpskoj književnosti zanemaruju umjetnička kodiranja i estetsko uobličenje, kao tačke inovacije te literarne tradicije. Profesor Damjanov će, osim toga, doći do revolucionarnog zaključka da je književnost čak, kako se to stručno kaže, drugostepeni modelativni sistem. I ne samo to, on se zalaže za preosmišljavanje tradicije tako da ona u savremenom horizontu očekivanja dobije novu punoću, ne bi li se premostio ambis između minule i današnje literature. Svaka korespondencija sa aktualnom literarnom svješću kod Derećića je, kaže, izostala.

Profesor-doktor Sava Damjanov tradiciju, međutim, vidi kao neku informacijsku mrežu kojom može surfati sasvim slobodno, kombinujući i percipirajući najraznovrsnije fenomene shodno trenutnom interesovanju. Jer nema više dominirajuće kulturne paradigme, svako može da izabere onu koju poželi. Budući potpuno slobodan na svojoj katedri, kao urednik antologijske edicije *Deset vekova srpske književnosti* u Matici srpskoj, profesor Damjanov će tako odabrati da se

bavi korpusom jezičko-umetničkih ostvarenja napisanih na srpskom jeziku, po svojoj volji. On će se tako, možda, oprijeti onoj opasnosti da se apsolutna sloboda kulturne produkcije pretvori u potpuno relativizaciju vrijednosti, jer u tome grmu ponekad leži onaj anarhistički zec, što je primjetio i profesor. Odlučivši se zato da tome srpskom korpusu pride iz svoje inovativne, moderne i originalne književnoistorijske perspektive, on je izabrao jedan put da se bude, kako kaže, marginalizovan i ignorisan, ali i da se i zec ne ganja bez potrebe dok je još u šumi.

STUNDE NULL - INICIJACIJA U MOSKVI

Sve je počelo tako što je Damjanov 1981. upoznao Gojka Tešića u redakciji *Književne reči*. On je prije toga, kako svjedoči, bio naučio Tešićevu bibliografiju Miljkovića napamet, pročitao sve brojeve tog časopisa, sa uzbudnjem čitao njegovo ime između korača Koderovih spevova. Nije ga mogao obodriti ni Gojkov prijateljski i ohrabrujući glas preko telefona, mlađi Damjanov je sa jednim vrlo avangardnim strahopoštovanjem ušao u tu sobu dva sa dva, u koju su ga priupustili na poklonjenje mitropolitu srpske avangarde. Nakon što Tešić u tom, kako kaže, centralnom holu srpske književnosti ustane iza stola i pruži mu ruku, biće jasno da nova epoha u srpskoj književnosti počinje i tu je sigurno pomogla i kasnija *antistres žestina* kojom se počastio Damjanov da dode sebi nakon te inicijacije (gdje će drugo nego) u hotelu Moskva, da se istorija ponovi. Jednako kao što je 1920. Bogdan Popović u tom hotelu okupio za istim stolom Crnjanskog, Vinavera, Ujevića, Tošu Manojlovića, Sibu Miličića, tako su početkom osamdesetih, kako svjedoči Damjanov, mlađi buntovni postmodernisti postali deo neponovljivog Gojkovog projekta, jedne rubrike u njegovom časopisu, žitelji te *Vinaverove ulice*, kako se rubrika zvala i kako je naslovljena ovaj vrlo osjetljivi esej u *Novim čitanjima tradicije*. Iako ih njihov guru, nažalost, neće pratiti u kasnijim pićima (*počinjalo se obično u „Londonu“*, a završavalo *ko zna gde!*), jer nikad nije negovao navike beogradske boemije, mlađi postmodernistički bun-

MIXER

Mirnes Sokolović: Tradicija – predeo slikan rekonstrukcijom

CEMENT

Saša Čirić: Šta će biti s kućom?

ŠTRAFTA

Adriana Sabo: Obrazovane i bogougodne

VРЕME SMRTI I RАЗНОДЕ

Miloš Živanović: *

Predrag Lucić: Miris Kouachija na Balkanu
Aleksandar Novaković: Zbogom prošlosti
– budi bolja s drugim

knjizi osvojiti srpsku književnost u nekoliko stoljeća: on će citati čak Gavrila Stefanovića Venclovića i Zaharija Orfelina, Dositeja, Lukijana Mušickog, Vuka i Njegoša, preko Sterije i Kostića, Milovana Glišića i Laze Lazarevića, da bi stigao sve do Svetislava Stefanovića, Crnjanskog i Pavića čak. Da se to buntovničko osvajanje tradicije na katedri odvijalo blagonadahnuto avangardnim duhom *krotkog Gojka* ne treba sada ovdje posebno ni isticati, a stiglo se čak samoinspirirati i Pavićevim *književnoistorijskim vremenom od naše stare, srednjevekovne kulture do postmoderne*, kao cjelinom, kako je Pavić uvezao srpsku književnost, imajući, po Damjanovu, *osećaj za kontinuitet i važnost najdubljih tradicijskih procesa*, iako je u svojim romanima linearno vrijeme osporavao.

RAT - POSTMODERNA ZVEZDA VODILJA

Uime tog prevratničkog duha koji je konstruktivan, kada je tradiciji najpotrebni, Damjanov će i gajiti najfinije razumijevanje srpske književnosti koju je, kao pravi rušitelj, na jedvite jade stekao, u nekoliko stoljeća, na svom odsjeku i u Tešićevoj kancelariji. Idući protiv struje, kao Lompar i mnogi akademci, on će lamentirati nad slučajem strijeljane Svetislava Stefanovića, citirajući izvještaj sa jednog predavanja iz 1943. u kome Stefanović, kao uvodničar u Srpskoj čitaonici, govorio o jednoj nesalomivoj duhovnoj kulturi, srpskoj, dva veka starijoj. Kada bude došlo vrijeme da kaže nešto o Crnjanskom, usred 1993., Damjanov će, dosljedan svojem osporavateljskom maniru, opet nastupiti vrlo kontroverzno preporučujući da čekamo, crnjanskijevski, da rat koji uveliko traje 1993. postane jednom cijeli i lijep

kao jedna svetla večna zvezda u noći pred nama. Prije toga Damjanov će shvatanje Crnjanskijevog koncepta iz *Oklevetanog rata* poreediti (šturo, pukim nabranjem motiva) sa razumijevanjem teatraapsurda, estetike ružnog, poetike zla, Kafke, De Sada, ljepote patnje, antičke tragedije.

Foto: FB / Hvala Alisteru Kroutiju za sve što je učimo za srbški narod

Sve je to jasno i logično, to je sve normalno, jer jedino profesor, igrajući se avangardiste, jednu ži-

vu pobunu, u srcu etičkog imperativa, jedno prije svega poricanje života, mirnodopskog, kao besmislenog uživanja, žudnje za žvakanjem, punog mizerije, gada, očaja i niskosti, što radi Crnjanski u *Oklevetanom ratu*, može povezati na prvu asocijaciju sa doslovnom afirmacijom militarizma i stvarnim veličanjem ljeputne rata... Samo vrlo anarhistički profesor početnik, u naporu novog čitanja tradicije, može takvo rušenje građanske svako-

dnevnice jezikom anarhije i apokalipse, što je sve realizovane prenaglašeno, ironično, u Crnjanskijevskom afektu, petnaestak godina nakon rata, s ciljem provokacije i šokiranja pacifističkih marksista, Kleže i Ristića prije svih, od kojih se udaljava u tom trenutku, može dovesti u kontekst novog rata, postaviti u njegovo usred, dok on uveliko traje, šezdeset godina nakon svega, kao garant njegove buduće ljepeote, i to na tragu jednog pisca koji je u *Dnevniku o Čarnojeviću i Lirici Itake* napisao najdefetički stranice o takvom ratu koji traje, s lica mjesa.

To su krajnji skokovi tog postmodernog prevratništva. Profesoru Damjanovu, na ovom mjestu, dogodilo se ono najgoro što se može dogoditi jednom interpretu Crnjanskog: da ga doslovno shvatiti i da ga pokušava politički koristiti. Slično su prošli i Lompar i Vladušić, kao da se Crnjanski nije ničega ni odričao, na kraju. Najveći avangardni i futuristički provokacija u našoj literaturi oni su iskoristili da iz nje izvedu njenu najprijezimljivu konkvenciju, svodeći je na mjeru njene doslovnosti. Tačno je da im je u tome pomogao i autor svojim angažmanom, ali smješan je onaj koji se povede za Crnjanskijevom prevrtljivoj u političkim poslovima. Još je smješnije to što će te viđene profesorske glave cijelo vrijeme utvarati da su protiv cijelog svijeta, avangardni, takvimi interpretativnim natražnjastvom. To neće biti posljednji momenat kad će se Damjanov odlučiti malo igrati ludiste. On će u jednom eseju objašnjavati zašto srpska književnost nikad nije dobila svog Rablea. Razloge će vidjeti prije svega u prevlasti kulturnih ideologa, naučnih književnih kreativaca. Srpskom književnušću su, kaže, oduvijek uređivali kanonizatori: Sveti Sava, Dositij, Vuk, Svetozar Marković, Skerlić i Bogdan, Marko Ristić, Milan Bogdanović, Mihiz i Deretić. Srpsku književnost opterećuju velike teme, savjest epoha, Istorija, sudbina naciona.

NAŠ NASUŠNI RABLEOVSKI SRPSKI

Sada je došlo vrijeme postmodernih srpskih profesora i vremena će se promjeniti. Možda će oni roditi srpskog Rablea. U tome će pomoći i profesor Damjanov i on će posvetiti tome čim završi *Nova čitanja tradicije* u nekoliko tomova koji će također pripomoći. On samo prije toga treba lijeput da elaborira, kao što je i elaborirao u jednom eseju, sve moduse Svetog pisma kao predloška u religioznim epovima srpskih predromantičara, on će prije toga svakako najnormalnije objasniti kako se stara srpska književnost obnavlja u stihovanim žitijama biblijskih ličnosti, kako se slijede ideje i senzibilitet starozavjetnih spisa, kako se ti predromantičarski epovi vezuju, na korist serbskog književstva, sa teoretskim, stilskim, filozofskim, fantastičkim komponentama srednjovjekovnih žitija i Svetog pisma i tada ćemo biti već napola puta do srpskog Rablea. Onda će profesor obja-

siti još samo kako Crnjanskijeva ljeputa među može biti korisna u veličanju i slavljenju posljednjeg rata i kako je onaj *ne-mačko-nedičevski komesar Srpske književne zadruge* (ovo je Tešćeva kvalifikacija iz *Zlih volšebenika!*) razvijao svoju nacionalnu školsku i možda već ugledamo tog srpskog Rablea. Možda će samo prije toga Damjanov morati konstruisati Srpsku Književnost u skladu sa Civilizacijskim Izazovima Epohe, da se ona oslobođi Velikih Priča.

Damjanovljev koncept novog čitanje tradicije pati od slijepje vjeće u srpski jezik i po tome on je originalan. On polazi od korpusa srpskog stvaralaštva i tu će i zavrišti: to je svada tradicija koju je, kao prevratnik, uspio steći. Ta doktorska gramatika, međutim, ne ma ništa sa mnogosjernim, mnogotrujnim, mnogozvučnim jezikom i njegovim zaokretima koji daju Rableovom djelu jedan usatalasni zalet. Vinaver je, prevođeci Rablea, morao posegnuti za našim jezikom u njegovoj cijelini, on ne samo da je, kako priznaje, koristio leonske slikove, toržestvene crvenoslavjanizme, spori romani madžira i basmi, nego i naš zajednički poslovni zastoj i Kačić-Miošića, kad želi nadmašiti narodsko u narodskome i kočoperni Dubrovnik i bajate, smrknute turcizme. U raskinutu svega što je skovano on je posezao za različitim ritmovima.

Nova čitanja srpske tradicije, kako ih shvata Damjanov, nedrživa su iako se odmjeri i na avangardističkoj građi, na koju se ovaj profesor-doktor toliko poziva. Jedan Dragan Aleksić, primjer, ne samo da je svoje dadaističke časopise izdavao u Zagrebu, nego je i pisao na hrvatskoj varijanti, izrazivši i tako svoju privrženost onome što je označeno kao hrvatska tradicija u kojoj je, prethodno, došao naročito da izražava anarhističko-ekspresionistički revolt. Milan Begović će najvjeste braniti Rastka i Tušu Manojlovića od napada jednog senilnog mladca i Pandurevićevog asistenta Milosa M. Miloševića. Zajednički rat protiv estetike Jovana Skerlića i Bogdana Popovića poveli su da jednakom žestinom i Matosi i Crnjanski i Tin Ujević i Ristić i Krležu, kako se vidi u tekstovima skupljenim u *Zlom volšebeinicima*, obezglavivši prije svega Bogданa kao prvočešćnika ljeputa, odgorućiši ga od sebe po zasluzi, onako kako to nikada nisu uradili Damjanovljevi buntovni postmodernisti, čuvajući glavu svom gurumu Gojku Tešiću, jednom lažnom raspopu koji nikada nije prešao propovijedati srpsku književnost, iako je donio pregršt živih avangardnih dokaza (naprimjer u *Zlom volšebeinicima* se, u najmanju ruku, već jednom posumnjuju u tu svetu priču). Šta onda uraditi sa dadaističkim nadrealistom Monijem de Bulijem koji je izravno poručio svim profesorskim njuškama, ulizicama, arivistama, da mu je draga što neće ući u srpsku književnost? Da ne govorimo o kasnijoj polemicu sa Crnjanskim oko *Okelevetanog rata* ili kolonije stranih knjiga, ili o sukobu na književnoj ljevici,

ko će sve tu biti umiješan: to su trenuci kada se ova književnost najjasnije ukazuje u svojoj cijelini.

A ČIJI SI TI, MALI?

Postoje slučajevi koji se ne uklapaju ni u univerzalnu shemu Mila Lompara, kojom ovaj naučnik procjenjuje čiji je pisac u čijoj književnosti. On kaže da su presudni kriteriji u kojem jeziku je dan pisac piše, kako tu pripadnost razumijeva, kojih kulturi pripadaju činitelji njegova djela. A čak ni Lomparev duh samopričanja nije eminentno srpski fenomen, nego i bošnjački i hrvatski. Vladušić, također, sve probleme rješava tako što istakne da, naprimjer, Kiš piše na srpskom jeziku. Koliko se onda njegov jezik razlikuje od Krležinog? Jer kad Kiš stavlja Krležu u svoju tradiciju, to nije isto kao kad tamo svrsta Babelja ili Virdžiniju Vulf. Šta ćemo sa Aleksićevim pjesmama na hrvatskoj varijanti? Po čemu se razlikuju pjesme beogradskih modernista s početka dvadesetih, Ujevića i Crnjanskog, Manojlovića i Krkleca, ako znamo da su jedno vrijeme pisali svi na ekavici? Gdje spada Moni ili Buli, koji je izjavio da ne pripada nijednoj književnosti i konačno odlučao? Radi se o tome da ovi profesori nacionalne književnopovijesne skolastike odlučuju ne samo kao da su te jezičke varijante stvarno različiti jezici, nego i kao da doista imamo posla sa nekavkim posebnim i jasno razgraničenim kultura i stabilnim osjećajem pripadnosti kod svakog pisaca.

Srpska književnost se polako rekonstruše, ostajući sama po sebi opsjednuta tom utvarom srpskog jezika. Ona će se presložiti tako da ostane jednakama sama sebi. Ako bi se doista preosmislišta tradicija iz sadašnjeg trenutka, onda bi se ona moralna gledati kao cjelina u jugoslovenskom okvirima, jer ta književnost i dandanas, po stilovima, barem u svom centralnom dijelu, živi cjelovito i nakon propasti te države, blagodareći zajedničkom jeziku. Akademski rati protiv estetike Jovana Skerlića i Bogdana Popovića poveli su da jednakom žestinom i Matosi i Crnjanski i Tin Ujević i Ristić i Krležu, kako se vidi u tekstovima skupljenim u *Zlom volšebeinicima*, obezglavivši prije svega Bogdana kao prvočešćnika ljeputa, odgorućiši ga od sebe po zasluzi, onako kako to nikada nisu uradili Damjanovljevi buntovni postmodernisti, čuvajući glavu svom gurumu Gojku Tešiću, jednom lažnom raspopu koji nikada nije prešao propovijedati srpsku književnost, iako je donio pregršt živih avangardnih dokaza (naprimjer u *Zlom volšebeinicima* se, u najmanju ruku, već jednom posumnjuju u tu svetu priču). Šta onda uraditi sa dadaističkim nadrealistom Monijem de Bulijem koji je izravno poručio svim profesorskim njuškama, ulizicama, arivistama, da mu je draga što neće ući u srpsku književnost? Da ne govorimo o kasnijoj polemicu sa Crnjanskim oko *Okelevetanog rata* ili kolonije stranih knjiga, ili o sukobu na književnoj ljevici,

ih, tako obrazovane, mrzi da metu podove, kako se to radilo u stara dobra vremena). Onda pređu tridesetu, ne odazivaju se na reč 'mama' i ne rađaju srpcad, tako dragu bogu i patrijarhu. A ima i onih koji su spremni da nam – kao i Oliveri – tu pamet oproste (kad smo već toliko zapele, ipak dogovor kuću gradi), ukoliko je iskoristimo u korist tradicije, naroda, a na sopstvenu štetu. U svakom slučaju će nam bog platiti za našu žrtvu. Na onom svetu, po svemu sudeći.

Tako se mi, u suštini, vrtimo u krug. Tradicionalistički diskurs uporno jača, u njega se u integrišu elementi diskursa koji su nekad smatrani emancipatorskim i svi zajedno se postepeno vraćamo u srednji vek. Jedan od ključnih zahteva feminizma – pravo žena na školovanje i obrazovanje – stavljeno je u službu Tradicije. Sada možemo biti i obrazovane, pametne, hrabre i snažne, a istovremeno moramo biti smerne i povučene. Pogledajte samo princezu Oliveru ■

1 Film je režirao Marko Novaković, dok scenario potpisuje Olivera Šaranović

VREME SMRTI I RAZONODE

Piše: Miloš Živanović

*

Ljudi su postali
nalik na ljubitelje vlasti
ravnodušni sportski obučeni
bave se hranom i šetaju ljubimce
nazdravljaju
hit-parada 24 sata kuhinja
zveckaju i krkaju
staklene nožice hrabrosti solidarnosti
ko visoke čaše na trpezi pijane od iščekivanja
procvat naturalne privrede na netu

tržište belo i sivo poklapaju se na ogledalu u nulu
zavisi od svetla.

Noge vire iz kontejnera
maleni sakupljač
biser sija na dnu dubokog basena.

Značenje gladi se konstituiše brutalno
kao skupština u slavnoj zgradi s konjima
osvaja većinu svesti
ništa nije slučajno
u odigranoj spontanosti
iskazana volja bez savesti
kao u svakom getu
kad krči strah u praznim crevima ■

Piše: Aleksandar Novaković

ZBOGOM PROŠLOSTI, BUDI BOLJA S DRUGIM

Iz Muzeja raskinutih veza

Draga moja,

Bili smo dugo vremena u vezi i mada moje srce u pantalonama kaže jedno, politički um mi nalaže drugo. Više ne možemo da koegzistiramo, kohabitiramo i koitiramo. Žao mi je što ti ovo govorim, jer si ti deo mog političkog života, mog esencijalnog bića. Ti si ono što vaistinu jesam, bio i biću. Ti mi značiš više nego sadašnjost i budućnost zajedno. U stvari, što se meni tiče, ti si moja sadašnjost i budućnost. Ali, moramo da budem iskreni, ljubavi. To što smo imali nije moglo da traje više od par mandata. Još se sećam našeg vrelog kongresa 1989. godine kada je, na Vidovdan, buknula naša afera. Rascvetala si se preda mnom ko kosovski božur. Podatna kao zagonetni osmeħ Mire Marković. Ječala si nakostrešeno kao Miloševićeva najava ratova preko zvučnika na Gazimestanu. Bila si rumena kao SPS ruža i stopljena sa mnom kao Jugoslovenska udružena levica. Milionima si donela orgazam, drusna ko šumadinska seljanka, milionima nesreću i stradanje, jebiga, kako se kome zalomilo. Ali, pucala si i krvatila samo za mene.

Ali, avaj, moj život piše romane Dobrice Čosića a ni Čosića ne-ma više da ih antidatira. Životopis mi se, o, čarobnice, raspleo ko godine raspleta i vreme zmija, postao sam grešnik, ko što bejash po potrebi vernik i otpadnik. Bio sam za tebe levica, desnica i centralno. Mozak mi je s partijom pukao tri dana pre roka a da stvari budu još gore i grde, sahranio sam svoje srce u Požarevcu, tačno ispod lipe. U očajanju, peo sam se na ono brdo, kale, na Kalemegdanu, što na turskom znači brdo, razumeš, brdo, jebiga, ali nigde nije bilo naše Miljacke. Samo Sava i Dunav. Kako predvidljivo! Ostalo mi je samo da tužno, na engleskom u večernjoj školi, recitujem na smenu stihove Šekspira i Cecine pesme. Kako gorko padahu suze moje lude funkcio-

Fotomontaža: Mrtvi albatrosi

nerske! Koliko patih dok sam pevao jednu te istu pesmu na svakoj partijskoj gozbi. I pio sam zbog tebe, ljubavi, ne znam jesli li primetila u medijima ovih godina. Ja uglavnom dobro podnosim alkohol, samo me kamere nerviraju. Jednom sam htio tako pod dejstvom alkohola da plivam za krstom na Bogojavljenje, da se istreznim, ali mi nisu dali pa sam iz protesta zapretio hapšenjem direktora Narodne biblioteke. A onda sam se, kao što to obično biva, istreznio u krevetu s drugom koalicijom i shvatio da me čekaju godine NAPRED-ovanja.

Znam, varao sam te s Vučićem, ali tebe nisam zaboravio. I da-lje si mi jedina i pored drugih. Samo sam s tobom zaista vodio ljubav, s drugima sam upražnjavao oralni seks i gutao poniženja. Ostao sam ti veran i kad su te svi zaboravili. Ali, ne biva više, ljubavi, ono što naše bejaše. Moram da se promenim i pozapadnjačim. Biračko telo mi to nalaže. Ako si primetila, samo za tebe skinuo sam ružu sa partijske zastave i okačio petokraku iz doba vrhunca ljubavi naše. Ako negde ugledaš da mije

petokraka požutela, znaj, to je samo da prikrije tugu moje nesanice i čežnju za tobom.

Ti si mi, uprkos svemu, na pameti, u krvi i drugim telesnim tečnostima. Men se dušo od tebe ne rastaje ko što reče Vulin, kad umisli da je neki BJ Štulić. Stoga ćemo se ti i ja vidati jednom nedeljno, ne vikendom... Ne, u stvari viđaćemo se kad god stignemo, kao i do sada, ali krišom, jer ja sam tvoj čovek, ja ne mogu bez tebe čak ni da hoću – a neću. Nije to između nas samo kres-šema, veruj mi. Znaš li koliko te volim, Sunce moje po-noćno!? Baš zato te i molim za ovu uslugu. Hajde da formalno raskinemo, štampe radi. Ti i ja ćemo jedini znati pravu istinu. Šta bi nam falilo? A meni bi pomoglo. Veruj mi, to je samo formalnost! Nikad se neću istinski rastati s tobom, o prošlosti, o prošlosti moja,

Voli te tvoj,
Litl 'Ajvan

lirika utoke

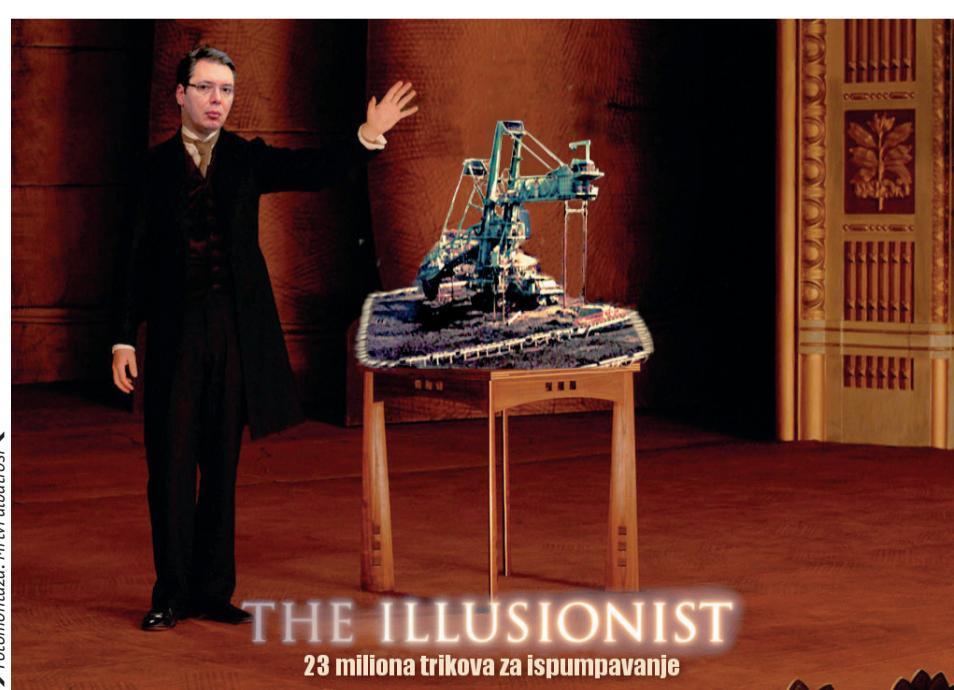
Piše: Predrag Lucić

MIRIS KOUACHIJA NA BALKANU

I Hrvati Charlie drže krivim
Jer je Papu pravio budalom
I sprdo se s Kristom, Bogom živim,
I sadio tikve sa Feralom.

Zalažu se složno svi šoveni
Da se Charlie najzad dokusuri,
Jer kad već su uživo kreteni,
Da bar nisu u karikaturi!

Svišan je Charlie – složno misle
Umni Srbi, Bošnjaci, Hrvati...
Jer što bi ih takve nesuvisle
Itko ikom trebo nacrtati? ■

THE ILLUSIONIST
23 miliona trikova za ispumpavanje

Fotomontaža: Mrtvi albatrosi